

ILMARIN SMEDS FRIERFÆRD.

(Finsk eventyr.)

Ilmarin smed blev aldrig træt av at smi. Han la jernet i varmen og glødet det. Med det samme kom der en jomfru til smien. Hun stod i døren og sa til smeden: «Visste du Ilmarin smed, hvad jeg kan fortælle dig, la du ikke jernet i varmen.» «Hvis det er noget godt du har at fortælle,» sa han, «vil jeg gi dig et vakkert smykke; men er det noget vondt, skal du faa et glødende jern i halsen paa dig.» «Nu ror to mænd ut i baaten, og de skal fri til Hiisikongens datter, den vakre Kathrine,» sa hun. Ilmarin smed tok jernet ut av varmen, faldt i dype tanker og gik hjem. «Mor,» sa han, «gjør kobberbadstuen varmere end glødende sten og gi mig en fin skjorte og en vakker klædning.» Saa gik Ilmarin smed ind i badstuen, badet sig og kom hjem. Da hadde han ikke sko paa føtterne. Saa sa han til sin bror: «Bror, ta min vakreste treaarsgamle fole og spænd den for guldslæden med jernskjæker, kobbersæle, staaltømmer og tinbrystrem.» Broren gjorde det; men han orket ikke spænde igjen brystremmen. Saa gik Ilmarin smed selv ut og gjorde det.

Ilmarin smed satte sig i guldslæden med jernskjæ-

ker, kobbersæle og staaltømmer og kjørte med den raskeste folen sin over vilde sjøen. Han kjørte saa fort som vinden, og hovene paa hesten blev ikke vaate, og de saa ikke spor efter slæden paa vandet. Han tok igjen to som rodde i hver sin baat. Kathrine, Hiisikongens datter stod i vinduet saa lys og fager og saa ut over sjøen. «Far,» sa hun, «der kommer tre friere; to ror i baat, den tredje kjører paa sjøen i en guldslæde.» Hiisikongen tok imot dem, gav dem mat og drikke, og de sa, de kom for at fri til den fagre Kathrine. Hiisikongen sa: «Hvem av dere kan pløie min ormeakre med bare føtter og bart liv?» «Det kan jeg,» sa Ilmarin smed. De andre bukket og gik sin vei; men Ilmarin smed spændte den raske folen for plogen og gav sig til at pløie. To alen høit yret det av ormer paa akeren, de hvæste og snodde sig baade om plogen og opover Ilmarin; men de gjorde ingenting. Han pløide hele ormeakeren; og gik saa og bukket for Hiisikongen. «Kan du nu faa alle de store fiskene i sjøen til at svømme, og alle de smaa til at hoppe?» sa Hiisikongen. Ilmarin smed gik og gjorde det, og saa kom han bukket for kongen igjen. Saa sa kongen: «Nu skal du gaa til stranden og hente den fagre Kathrines brudeskrin.» Ilmarin smed gik ned til stranden, og der sat tre jomfruer. «I gode jomfruer, si mig, hvor er den fagre Kathrines brudeskrin?» spurte han. «Gamle Untamo har skrinet,» sa de. «Der ser du hvor han bor, mange spor gaar dit bort; men faa gaar derfra.» Ilmarin smed gik til Untamos bolig. Han laa paa marken og drog sig rundt om hele huset, saa hodet og føttene møttes ved døren. Ilmarin smed satte med et eneste sprang gjennem døren og midt ind i stuen. «Du

gamle Untamo, kom med den fagre Kathrines brudeskrin,» sa han. «Du skal faa det,» sa Untamo, «hvis du kan traas paa tungen min og danse der.» Det gjorde Ilmarin smed. Han traakket paa tungen hans og hoppet og danset der. Gamle Untamo gapte halvanden alen i bredden og viste tænder som var en alen lange, og saa slukte han Ilmarin smed hel og holden uten at bite til. Da Ilmarin smed var kommet ned i maven hans tok han av sig skjorten, og den gjorde han til smie, av buksene gjorde han bælg, det venstre knæet brukte han til ambolt, den venstre haanden til tang og den høire til slægge. Han tok kobberknappen ut av skjorten; av den smidde han en fugl med jernklør og staaalneb, saa sang han en vise, og fuglen fik liv. Den flakset omkring i gamle Untamos mave, rev istykker aarer og sener og gjorde et hul i sidens hans. Det gik Ilmarin smed ut av og gik til jomfruene som sat ved stranden. «Jomfruer,» sa han, «gi mig den fagre Kathrines brudeskrin.» Jomfruene svarte: «Der ligger det i sanden, ta det og gaa med det.» Ilmarin smed tok det og gik med det til Hiisikongen, bukket og sa: «Her er den fagre Kathrines brudeskrin.» Saa fik Ilmarin smed den fagre Kathrine, Hiisikongens datter.

Ilmarin smed og bruden hans satte sig i guldslæden med den raske folen med jernskjæker, kobbersæle, staaletømmer og tinbrystrem, og saa kjørte de over vilde sjøen saa fort at hovene paa hesten ikke blev vaate, og de saa ikke spor efter slæden paa vandet. Ilmarin smed kjørte til natten kom. Da sang han en vise, saa der vokste op en holme i sjøen. Der la Ilmarin smed sig til at sove ved siden av bruden sin. Da han vaaknet om morgenen, var hun borte. Han gik og tælltet ændene

som var omkring holmen, og saa at der var én for meget. Saa sang Ilmarin smed en vise: «Gjem dig ikke Kathrine,» og saa stod hun der igjen. Han kjørte saa ut paa sjøen igjen; han kjørte og kjørte til natten kom. Da sang han igjen op en holme i sjøen og la sig til at sove. Da han vaaknet om morgenen, var bruden hans borte igjen. Han gik da og tallet alle trærne paa holmen og saa der var ett for meget. «Gjem dig ikke, Kathrine,» sa han til træet, «her er du.» Saa sang han en vise til hun stod der igjen. Saa kjørte han igjen ut med bruden sin, han kjørte og kjørte paa sjøen til natten kom. Da sang han op en holme i sjøen og la sig til at sove; men om morgenen var bruden hans borte igjen. Ilmarin smed gik og tallet alle stenene som var paa holmen, og der var en sten for meget. «Gjem dig ikke, Kathrine, her er du,» sa smeden og sang en vise, saa Kathrine stod der. «Kathrine, for din skyld har jeg døiet meget vondt og ikke gruet for det vanskeligste; men nu skal du vandre paa sjøen til evig tid, og til straf skal du altid ha vinden mot dig.» Saa sa Ilmarin smed og gjorde hende til en fiskemaake.
